

РЕШЕНИЕ

№ 1429

гр. Варна, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20233110202542 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от Д. Ж. К. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № 23-0819-000020/25.01.2023г. на началник група в ОД на МВР-Варна, сектор „Пътна полиция“-Варна, с което на лицето били наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за шест месеца, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита обжалваното наказателно постановление за неправилно и незаконосъобразно, поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Намира, че допуснатите процесуални нарушения са съществени и са накърнили правото му на защита. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с процесуален представител- адв.А., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Оспорва извършването на нарушението, като изтъква липсата на знание у санкционираното лице, че управляваното от него МПС е със служебно прекратена регистрация. В тази връзка счита деянието за несъставомерно, тъй като не е извършено виновно. Привежда и доводи за маловажност на случая. Моли за отмяна на наказателното постановление и за

присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, възражава срещу размера на евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: На 19.11.2021г. бил сключен договор за покупко-продажба на моторно превозно средство, по силата на който жалбоподателят закупил лек автомобил марка и модел „Дачия Логан“ с регистрационен номер В 5694 НС. В двумесечен срок след закупуването на автомобила К. не предприел необходимите действия за пререгистриране на превозното средство, поради което на 21.01.2022г. регистрацията му била служебно прекратена, на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП. Това обстоятелство обаче не било доведено до неговото знание.

На 06.02.2022г. около 09,43ч. жалбоподателят управлявал посочения автомобил по бул.“Владислав Варненчик“ в гр.Варна, в посока към бул.“Република“. В близост до магазин „Лидъл“, поради движение с превишена скорост, автомобилът бил заснет от автоматизирано техническо средство „ARN CAM S“ с идентификационен № 120с511. В тази връзка била извършена справка в информационната система „АИС-КАТ-Регистрация“ и било установено, че към момента на управлението му автомобилът е служебно deregистриран. На 16.12.2022г. К. попълнил писмено сведение, в което отразил, че на процесната дата е управлявал лично автомобила, но не е знаел, че регистрацията му е прекратена, както и че не е бил наясно със задължението си да го пререгистрира след покупката. Във връзка със случая била образувана Преписка с №10430/22г. по описа на ВРП, с оглед данни за престъпление по чл.345, ал.2 от НК. С постановление на ВРП от 11.01.2023г. било отказано образуването на досъдебно производство поради липса на умисъл, тъй като било установено, че липсват данни К. да е знаел, че автомобилът е служебно deregистриран. Впоследствие, на 25.01.2023г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на Д. К. била наложена глоба в размер на 200,00 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца за извършено нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства.

С особено съществено значение за изясняването на фактическата обстановка са приобщените Справка за история за превозно средство (от

която се установяват датата на регистриране на договора, а също и датата и основанието за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила), попълненото от жалбоподателя писмено сведение (в което не отрича, че е управлявал процесния автомобил на посочената в НП дата) и Постановление за отказ да се образува наказателно производство от 11.01.2023г., ценено в качеството му на писмено доказателство (в което са отразени фактическите констатации на прокурора по случая, формирани след извършени съответни действия по разследването).

Като веществен доказателство е приобщена и разпечатка на фотоснимка, изготвена от АТСС, от която се установява управлението на автомобила на процесната дата.

Коментираните доказателства позволяват изложената фактическа обстановка, която по начало не се оспорва от страна на жалбоподателя, да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното:

В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна **служебна проверка**, с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК, съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Наказателното постановление съдържа законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същото е издадено в предвидените за това срокове, като при връчването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от приложеното копие на Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи). Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

По силата на чл.140, ал.1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и

ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Според дефиницията на §2, т.4 от *Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, издадена от министъра на вътрешните работи* регистрацията представлява административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер.

Същевременно разпоредбата на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП дефинира понятието „Водач“ като лице, което управлява пътно превозно средство. Безспорно е установено по делото, а и не се оспорва от страна на жалбоподателя, че на процесната дата същият е управлявал процесния лек автомобил, при което е имал качеството „водач“ на моторното превозно средство. Не е спорно и обстоятелството, че автомобилът се е движел по път, отворен за обществено ползване. В качеството си на водач на лек автомобил, управляван по път, отворен за обществено ползване, жалбоподателят е бил задължен да управлява само моторно превозно средство, което е надлежно регистрирано. В случая регистрацията на автомобила е била прекратена служебно, тъй като не е бил пререгистриран в двумесечен срок от придобиването му. Спорен е обаче въпросът дали дерегистрацията е влязла в сила към момента на управлението. В практиката на ВАС се изразява становище, че прекратяването на регистрацията на пътно превозно средство в хипотезата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП представлява принудителна административна мярка, по отношение на която законът не допуска предварително изпълнение. В тази насока са изрично Определение № 14092 от 16.11.2020 г. по дело № 9510/2020 г., ВАС, Седмо отделение.; Определение № 2785 от 1.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 1828/2021 г., Седмо отделение и др. В цитираните съдебни актове се приема, че предвиденият в чл. 143, ал. 15 ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията, а именно – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно - неизпълнение на задължението за регистриране на пътното превозно средство в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за регистриране на пътното

превозно средство в двумесечен срок), чрез отбелязването в автоматизираната информационна система. Следователно налице е акт по чл. 21, ал. 2 АПК. ВАС приема, че не е необходимо законодателят винаги да предвижда издаването на "нарочен" акт, за да се направи извод, че даден акт е индивидуален административен акт. Ако липсва акт - липсва волеизявление на органа, а ако липсва волеизявление не е ясно на какво правно основание органът ще извърши отбелязването в автоматизираната информационна система. Независимо че в ЗДвП и Наредба №I-45 не е посочено изрично, по силата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България волеизявлението за служебно прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство подлежи на оспорване пред съда, като по този начин се гарантира правото на собственика на превозното средство на съдебна защита. Това становище се споделя в практиката и на други съдилища, като в тази насока са напр. Решение № 1338 от 11.07.2023 г. на АдмС - Пловдив по адм. д. № 1248/2023 г., Решение № 1831 от 22.03.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 774/2021 г. и др.

Настоящият състав не намира основания да не се съгласи с това виждане. Прекратяването на регистрацията по реда на чл.143, ал.15 от ЗДвП не настъпва автоматично по силата на закона, с изтичането на двумесечния срок от покупката, а едва след служебното отбелязване на дерегистрацията в автоматизираната информационна система. В тази връзка е без значение дали това служебно отбелязване се въвежда от конкретен служител след извършване на проверка или се генерира автоматично от информационната система. По-съществено е обстоятелството, че за настъпването на дерегистрацията не е достатъчно изтичането на законоустановения двумесечен срок, а е необходима намесата на административен орган, който да извърши съответното отбелязване. Следователно служебната дерегистрация по този ред се извършва с изричен акт на компетентния орган, който по своя характер представлява ПАМ по смисъла на чл. 22 ЗАНН и за да произведе своето правно действие, актът с който същата е наложена, следва да е влязъл в сила. Да се приеме обратното би означавало да се лишат от възможност за защита и лицата, чиито автомобили незаконосъобразно (напр. поради грешка) са били дерегистрирани по този ред.

Доколкото жалбоподателят не е узнал за служебната дерегистрация на

автомобила, за него не е започнал да тече и срокът за оспорването ѝ пред съда. Поради това не може да се счете, че принудителната административна мярка е влязла в сила и съответно- не би могло да се приеме, че регистрацията на автомобила действително е била прекратена служебно. При това положение не може да се приеме и че жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на вмененото му нарушение. Наказателното постановление не съответства на чл. 90, ал. 1 от АПК, тъй като е отбелязано прекратяването на регистрацията на автомобила в АИС-КАТ, без административният акт да е влязъл в сила. В този случай не е допуснато предварително изпълнение с разпореждане по реда чл. 60 от АПК, като такова не следва и по силата на закона- процесната ПАМ не попада в приложното поле на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, тъй като тя визира принудителните административни мерки по глава шеста от ЗДвП. Не би могло да се приеме и че жалбоподателят следва да се счита за уведомен за издаването на ПАМ по силата на закона. Съдебната практика е категорична, че нормативната уредба не регламентира такава фикция, поради което е недопустимо по тълкувателен път да се извеждат подобни ограничения и задължения за лицата. Поради това служебното deregистриране на автомобила е следвало да бъде съобщено на собственика по реда на чл. 61, ал. 1 вр. с чл. 18а от АПК, тъй като жалбоподателят не е задължен да предполага в кой точно момент и дали въобще ще бъде постановено служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, за да може да упражни правото си на обжалване. Поради това връчването и обжалването на принудителната административна мярка – служебно прекратяване на регистрацията на МПС, следва да се осъществява по общите правила на АПК. (В този смисъл са Решение от 22.04.2021 г. по к. а. н. д. № 61/2021 г. на Административен съд – Русе, Решение № 1470 от 20.08.2023 г. на РС - Пловдив по а. н. д. № 3312/2023 г.; Решение № 2648 от 6.06.2023 г. на СРС по а. н. д. № 16151/2022 г. и др.).

На следващо място, нарушението не е осъществено и от субективна страна. По делото няма данни санкционираното лице да е узнало по какъвто и да е начин за служебното прекратяване регистрацията на превозното средство. След като не е доказано знанието от страна на водача на факта на служебно прекратената регистрация, не е доказано и че деянието е извършено виновно. В тази насока са задължителните указания, дадени в Тълкувателно

постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 2/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, според което не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 ЗДвП наказание водач, който управлява МПС, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на МПС. В Тълкувателното постановление се посочва, че при неуведомяване собственикът на моторно превозно средство обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на моторното превозно средство. Знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Обратното би довело до отговорност въз основа на предположение за знание. Едва след момента на узнаването на факта на прекратяването на регистрацията собственикът е длъжен да съобрази поведението си с дерегистрацията на моторното превозно средство и с породените от нея правни последици. Изтъква се в Тълкувателното постановление, че се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение. Изрично се приема в Тълкувателното постановление, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на моторно превозно средство или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно.

Макар и постановено по повод друг вид административно нарушение, Тълкувателното постановление е напълно относимо и към настоящата хипотеза. За наличието на умисъл не е от значение дали административният орган е натоварен изрично със задължение да уведоми собственика за дерегистрацията на автомобила. От значение е единствено дали лицето е узнало за това обстоятелство и съответно- дали е формирало представи за противоправността на поведението си. При липсата на данни санкционираното лице да е узнало по някакъв начин за прекратяването на регистрацията, деянието се явява несъставомерно поради липса на виновно поведение. Това становище се споделя и в практиката на съдилищата- в тази насока е цитираното по-горе Решение № 1831 от 22.03.2021 г. на АдМС - София по адм. д. № 774/2021 г., в което се подчертава, че обстоятелството, че

принципно автомобилът подлежи на deregистрация в хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/ на коя дата, автомобилът ще бъде deregистриран. След като на лицето не му е било известно, че автомобилът е deregистриран, той не е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по неговото управление.

Относими към разглеждания случай са и съображенията, изложени в Тълкувателно решение №1/2016г. на ВКС, ОСНК, постановено във връзка с приложението на чл.58, ал.2 по повод престъпленията по чл.343в, ал.2 от НК. В цитираното тълкувателно решение ВКС изтъква, че вината в наказателния процес се доказва, а не се презумира. Фикцията по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не може да запълни празнотата относно факта на узнаване от дееца за наказването му по административен ред и датата, от която то е породило правните си последици. Интелектуалният момент на престъплението включва съзнаване от страна на дееца на всички елементи от обективната страна на неговия състав. За да бъде осъзнат едногодишният срок от предходното наказване, несъмнено е необходимо знание за датата, от която този срок тече - т. е. за момента на влизането в сила на наказателното постановление. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци на състава на престъплението изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

Изложените съображения, съотнесени към нарушението по чл.140, ал.1 от ЗДвП, налагат извода, че процесното деяние не е извършено умишлено. Не е изключено жалбоподателят да е съзнавал потенциалната възможност автомобилът да бъде служебно deregистриран, но той не е имал конкретни представи нито, че тази последица вече е настъпила, нито за датата, от която регистрацията е била прекратена.

Действително, по начало на административно наказване подлежат и непредпазливите деяния. В случая обаче се касае за формално нарушение (на просто извършване). Правната доктрина и съдебната практика са последователни във виждането си, че извършването на деяния от категорията на **формалните** е възможно само при наличие на **пряк умисъл** (обстоятелство, което изрично е разяснено в цитираното Тълкувателно решение №1/2016г.). В „Наказателно право. Обща част“-Ал. Стойнов, се посочва, че по нашето право непредпазливите престъпления са само

результатни. В Решение №102/2005г. на ВКС също се приема, че формалните (безрезультатни) деяния могат да бъдат извършени само с пряк умисъл. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателният кодекс, доколкото в този закон не е предвидено друго. Формалните престъпления, а по силата на чл. 11 от ЗАНН и формалните нарушения, могат да бъдат извършени само умишлено и то при форма на вината пряк умисъл. Това виждане произтича от определението на понятието за непредпазливост, дадено в чл. 11, ал. 3 от НК, според който деянието е такова, когато деецът не е предвиждал настъпването на **общественоопасните последици**, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на **тези последици**, но е мислил да ги предотврати. Престъпни последици, изразяващи се в поставяне в опасност или увреждане, като съставомерен резултат от деянието, в състава си могат да включват само и единствено резултатните деяния. Формалните такива са на просто извършване и те се довършват със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние. Вмененото на жалбоподателя нарушение е формално, като в неговия състав не е визиран престъпен резултат (изменение на обективната действителност, което трябва да настъпи като следствие от изпълнителното деяние), поради което може да се извърши само с пряк умисъл. За наличието му е необходимо деецът да съзнава всички елементи от обективната страна на състава на нарушението и конкретно – че автомобилът е с прекратена регистрация от определена дата. Липсата на знание за служебната deregистрация на автомобила, настъпила на определена дата, обуславя отмяната на обжалваното наказателно постановление поради липса на виновно поведение.

Изложеното становище се споделя и в Решение № 205 от 10.07.2023 г. на РС - Хасково по а. н. д. № 1196/2022 г.; Решение №121 от 25.10.2022г. на РС-Разлог по а.н.д. №583/2021г.; Решение № 147 от 24.08.2023 г. на РС - Габрово по а. н. д. № 387/2023 г.; Решение № 352 от 23.07.2023 г. на РС - Пазарджик по а. н. д. № 858/2023 г. и др., постановени в аналогични хипотези.

Предвид всичко изложено съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и необосновано и като такова следва да бъде отменено изцяло поради липса на осъществен от обективна и субективна страна състав на административно нарушение.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на жалбоподателя преди края на съдебното заседание съответно искане, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на Д. К. следва да се присъдят направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в

размер на 500 лв. за процесуално представителство (видно от приложеното копие на Договор за правна защита и съдействие-л.4 от делото). В случая възнаграждението е над минимума, определен по реда на чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид обстоятелството, че производството по делото е протекло в две съдебни заседания, като същевременно случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в минималния предвиден размер, а именно-400 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 23-0819-000020/25.01.2023г. на началник група в ОД на МВР-Варна, сектор „Пътна полиция“-Варна, с което на Д. Ж. К. от гр.Варна, с ЕГН:*****, са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за шест месеца, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП, като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на Д. Ж. К. от гр.Варна, с ЕГН:***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____